

Χαίρε

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2026
ΤΕΥΧΟΣ 35

Απάνθισμα στίχων

«Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.»

(Κατά Ματθαῖον ζ', 12)

«Ὅλα ὅσα θέλετε να σας κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, αυτά να τους κάνετε κι εσείς· σ' αυτό συνοψίζονται ο νόμος και οι προφῆτες.»

«Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Τί στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν! Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσθωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.»

(Κατά Ματθαῖον ζ', 13-20)

«Μπεῖτε ἀπὸ τῆς στενῆς πύλης· γιατί εἶναι πλατιά ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρη ἡ οδὸς που οδηγεῖ στον χαμό, καὶ πολλοὶ μπαίνουν ἀπ' αὐτήν. Εἶναι στενὴ ἡ πύλη καὶ γεμάτη δυσκολίες ἡ οδὸς που οδηγεῖ στη ζωὴ, καὶ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι που τὴ βρίσκουν. Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφῆτες, που σας ἔρχονται ντυμένοι σαν πρόβατα, ἀπὸ μέσα τοὺς ὅμως εἶναι λύκοι ἀρπακτικοί. Θα τοὺς καταλάβετε ἀπὸ τὰ ἔργα τοὺς. Μήπως μαζεύουν ἀπὸ τ' ἀγκάθια σταφύλια ἢ ἀπὸ τὰ τριβόλια σῦκα; Ἐνα καλὸ δέντρο κάνει καλοὺς καρποὺς, ἐνῶ τὸ ἀχρηστο δέντρο κάνει ἀχρηστους καρποὺς. Δεν μπορεῖ τὸ καλὸ δέντρο να κάνει ἀχρηστους καρποὺς οὔτε τὸ ἀχρηστο δέντρο να κάνει καλοὺς καρποὺς. Κι ὅποιο δέντρο δεν κάνει καλοὺς καρποὺς, τὸ κόβουν καὶ τὸ ρίχνουν στη φωτιά. Θα τοὺς καταλάβετε, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς καρποὺς των.»

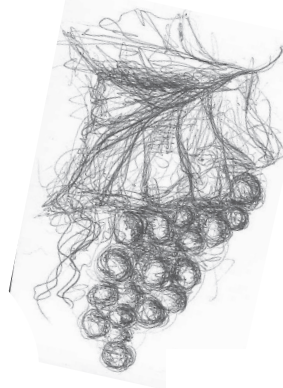

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

Κυριακή Β' Λουκά

(Λουκ. στ' 31-36)

Η τέλεια αγάπη

(Μέρος β')

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Η αγάπη για τους εχθρούς είναι τόσο σπάνια ώστε θα μπορούσε να κληθεί αφύσικη, λένε άλλοι αντιρρησίες. Αν τα πράγματα είναι έτσι, τότε και το μαργαριτάρι είναι αφύσικο, όπως και το διαμάντι κι ο χρυσός. Αυτά είναι όλα σπάνια αντικείμενα. Ποιος όμως μπορεί να τα ονομάσει αφύσικα; Όπως υπάρχουν φυτά που ευδοκιμούν μόνο σε μία περιοχή, έτσι γίνεται και με το σπάνιο αυτό φυτό, τη σπάνια αυτή αγάπη. Φυτρώνει κι αναπτύσσεται μόνο στην Εκκλησία του Χριστού. Για να πειστεί κάποιος από τα πολυάριθμα παραδείγματα του φυτού αυτού και του κάλλους του, πρέπει να διαβάσει τους βίους των αποστόλων του Χριστού, των πατέρων και των ομολογητών της χριστιανικής πίστης, των μαρτύρων της μεγάλης αλήθειας κι αγάπης του Χριστού.

Μια τρίτη ομάδα αντιρρησιών ισχυρίζεται πως αν δεν είναι αδύνατη η αγάπη αυτή, είναι τουλάχιστο εξαιρετικά δύσκολη. Είναι αλήθεια πως δεν είναι εύκολη, κυρίως για εκείνον που διδάσκεται την αγάπη μακριά από τον Θεό, από τον οποίο ενισχύεται και τροφοδοτείται η αγάπη αυτή. Πώς όμως δεν μπορούμε ν' αγαπήσουμε αυτούς που αγαπάει ο Θεός; Ο Θεός δεν αγαπά περισσότερο εμάς απ' όσο αγαπά τους εχθρούς μας και μάλιστα όταν είμαστε εχθροί άλλων. Ποιος από μας μπορεί να ισχυριστεί πως δεν υπάρχει κανένας στον κόσμο που να τον αποκαλεί εχθρό του; Αν ο ήλιος του Θεού ζέστaine κι η βροχή έπεφτε μόνο σ' εκείνους που κανένας δεν τους λογάριαζε εχθρούς του, δύσκολα θά 'φτανε κάποια ακτίνα στη γη ή θά 'πεφτε κάποια σταγόνα βροχής στο χώμα. Ο άνθρωπος φορτώνεται από μόνος του μεγάλο φορτίο έχθρας. Η αμαρτία δημιουργεί φόβο στον άνθρωπο. Κι ο φόβος αυτός με τη σειρά του τον κάνει να

υποπτεύεται εχθρούς σ' όλα τα πλάσματα γύρω του. Ο Θεός όμως είναι αναμάρτητος κι άφοβος κι επομένως δεν υποπτεύεται κανέναν, αλλά τους αγαπά όλους. Μας αγαπά τόσο πολύ, ώστε, όταν μας κυκλώνουν εχθροί χωρίς να φταίμε σε τίποτα, πρέπει να πιστεύουμε πως αυτό γίνεται σε γνώση Του και για το καλό μας.

Ας είμαστε δίκαιοι. Ας ομολογήσουμε πως οι εχθροί μας μάς βοηθούν πολύ στην πνευματική μας πορεία. Αν δεν υπήρχε έχθρα στους ανθρώπους, πάρα πολλοί από εκείνους που ευαρέστησαν τον Θεό, δε θα είχαν γίνει φίλοι Του. Ακόμα κι η έχθρα του σατανά μπορεί να βοηθήσει εκείνους που είναι ζηλωτές των ιερών πραγμάτων του Θεού και της ψυχικής τους σωτηρίας. Ποιος ήταν περισσότερο ζηλωτής των ιερών του Θεού πραγμάτων ή είχε μεγαλύτερη αγάπη για τον Χριστό από τον απόστολο Παύλο; Ο ίδιος απόστολος όμως λέει πως επέτρεψε ο Θεός στον διάβολο να τον πειράξει, όταν του αποκαλύφθηκαν πολλά μυστήρια: «Και τη υπερβολή των αποκαλύψεων ίνα μη υπεραίρομαι, εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη ίνα μη υπεραίρομαι» (Β' Κορ. ιβ' 7).

Όταν ο διάβολος ο ίδιος χωρίς να το θέλει βοηθάει τον άνθρωπο, πώς δεν μπορούν οι άνθρωποι να βοηθούν τον συνάνθρωπό τους, που είναι οπωσδήποτε λιγότερο εχθρός από τους δαίμονες; Θα τολμούσε να πει κανείς πως οι φίλοι του ανθρώπου ζημιώνουν περισσότερο την ψυχή του από τους εχθρούς του. Ο ίδιος ο Κύριος είπε πως «εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού» (Ματθ. ι' 36). Εκείνοι που ζουν κάτω από την ίδια στέγη μαζί μας, που ενδιαφέρονται πολύ για τις σωματικές ανάγκες και τις ανέσεις μας, συχνά γίνονται εχθροί της σωτηρίας μας. Η αγάπη κι η φροντίδα τους δε στοχεύει στην ψυχή αλλά στο σώμα μας. Πόσοι γονείς δεν έχουν κάνει ανυπολόγιστη ζημιά στις ψυχές των γιων τους κι αδέρφια στ' αδέρφια τους, καθώς και σύζυγοι στους συζύγους τους; Κι όλ' αυτά από αγάπη!

Η πραγματικότητα αυτή που διαπιστώνεται καθημερινά είναι μια ακόμα αιτία για να μας κάνει να μη δοθούμε ολοκληρωτικά στην αγάπη προς τους συγγενείς και τους φίλους μας, ούτε και να μειώσουμε την αγάπη προς τους εχθρούς μας. Είναι ανάγκη να το ξαναπούμε, πως συχνά, πολύ συχνά, οι εχθροί μας είναι στην ουσία πραγματικοί φίλοι; Οι τρόποι που χρησιμοποιούν για να μας αναστατώσουν, μας βοηθούν. Οι τρόποι με τους οποίους

μας απορρίπτουν, υπηρετούν τη σωτηρία μας. Οι τρόποι με τους οποίους πιέζουν την εξωτερική, τη φυσική ζωή μας, μας ωθεί ν' αποσυρθούμε μέσα μας, στον εαυτό μας, να βρούμε την ψυχή μας και να ζητήσουμε από τον Θεό να τους σώσει. Οι εχθροί μας είναι πραγματικά εκείνοι που μας σώζουν από την καταστροφή που μας ετοιμάζουν αθέλητα οι οικείοι μας, που φροντίζουν το σώμα μας σε βάρος της ψυχής μας και χαλαρώνουν τον χαρακτήρα μας.

Αγαθοποιείτε και δανείτε μηδέν απελπίζοντες, λέει ο Κύριος. Αγαθοποιείτε, κάνετε το καλό σ' όλους τους ανθρώπους αδιάκριτα, είτε σας αγαπούν είτε όχι. Ακολουθήστε το παράδειγμα του Θεού που τους ευεργετεί όλους, είτε φανερά είτε κρυφά. Αν η ευεργεσία σας δε θεραπεύει το μίσος του εχθρού σας, πολύ λιγότερο θα το θεραπεύσει η έχθρα σας. Γι' αυτό κάνετε το καλό ακόμα και σε κείνους που ούτε το ζητούν ούτε το περιμένουν από σας. Δανείτε όλους εκείνους που σας ζητούν. Δανείτε όμως σα να δίνετε, σα να επιστρέφετε κάτι που ανήκει σε άλλον, όχι κάτι δικό σας. Λέει ο όσιος Πέτρος ο Δαμασκηνός: «Ελεήμων άνθρωπος είναι εκείνος που δίνει χαρά στους άλλους μ' αυτά που ο ίδιος έλαβε από τον Θεό: ψωμί, φαγητό, εξουσία, έναν λόγο προσευχής· που λογαριάζει τον εαυτό του οφειλέτη, αφού έλαβε παραπάνω απ' όσα χρειάζεται. Μέσω του αδελφού του είναι σα να του ζητάει ο Θεός και γίνεται έτσι οφειλέτης του».

Αν ο εχθρός δε δεχτεί την ευεργεσία σου, δε σ' εμποδίζει μ' αυτό από το να συνεχίσεις να του δίνεις. Ο Κύριος είπε, «προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς» (Ματθ. ε' 44). Κάνε και συ λοιπόν προσευχή για τους εχθρούς σου, ευεργέτησέ τους. Αν ο εχθρός σου δε δεχτεί κάποιο είδος καλοσύνης ή εξυπηρέτησης από μέρους σου, ο Θεός θα δεχτεί την προσευχή που θα κάνεις γι' αυτόν. Ο Θεός θα μαλακώσει την καρδιά του και θ' αλλάξει τη διάθεσή του για σένα. Δεν είναι τόσο δύσκολο στον Θεό να κάνει έναν εχθρό φίλο, όσο φαίνεται στους ανθρώπους. Αυτό είναι ίσως αδύνατο στους ανθρώπους, μα δυνατό στον Θεό. Εκείνος που ξανακάνει την παγωμένη γη εύφορη κοιλάδα, όπου αναπτύσσονται πανέμορφα λουλούδια, μπορεί να λιώσει και τον πάγο της έχθρας της ανθρώπινης καρδιάς και να κάνει να ευδοκμήσουν σ' αυτήν τα ευωδιαστά λουλούδια της φιλίας.

Βέβαια, το σπουδαιότερο πράγμα δεν είναι να γυρίσει ο εχθρός σου και να γίνει φίλος σου χάρη στην καλοσύνη σου, αλλά να μη χάσει την ψυχή του λόγω του μίσους του για σένα. Περισσότερο πρέπει να προσεύχεται κανείς γι' αυτό το τελευταίο, παρά για το πρώτο. Για τη δική σου σωτηρία, δεν παίζει κανένα ρόλο αν σ' αυτή τη ζωή έχεις περισσότερους φίλους ή εχθρούς. Παίζει πολύ σπουδαίο ρόλο, όμως, το να μην είσαι εχθρός κανενός, αλλά να είσαι φίλος με όλους με την καρδιά σου, με τις προσευχές και τις σκέψεις σου.

Αν το κάνεις αυτό, η ανταπόδοσή σου θα είναι μεγάλη. Από ποιον; Σε κάποιον βαθμό ίσως από τους ανθρώπους, κυρίως όμως από τον Θεό. Τι είδους ανταπόδοση θα έχεις; «Έσεσθε υιοί του Υψίστου», θ' αξιωθείτε ν' αποκαλέσετε τον Θεό «Πατέρα», «και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ, αποδώσει σοι εν τω φανερώ» (Ματθ. στ' 6). Αν δε γίνει σήμερα αυτό, θα γίνει αύριο. Αν όχι αύριο, τότε στο τέλος του κόσμου, ενώπιον αγγέλων και ανθρώπων. Ποια μεγαλύτερη ανταπόδοση θα μπορούσαμε να περιμένουμε από το να κληθούμε παιδιά του Υψίστου, να ονομάζουμε τον Ύψιστο Πατέρα μας;

Προσέξτε. Ο ένας και μοναδικός Υιός του Υψίστου είναι ο Κύριος Ιησούς. Έως τώρα, μόνο Αυτός ονόμαζε τον Θεό Πατέρα Του. Και τώρα την ίδια τιμή υποσχέθηκε ο Θεός σ' εμάς, τους αμαρτωλούς και παραστρατημένους. Τι σημαίνει η τιμή αυτή για μας; Σημαίνει πως θα είμαστε μαζί Του στην αιωνιότητα (βλ. Ιωάν. ιδ' 3), κοντά στη δική Του δόξα, όπου βασιλεύει χαρά χωρίς τέλος. Σημαίνει πως η αγάπη του Θεού Πατέρα θα είναι πάντα μαζί μας. Ακόμα κι όταν διερχόμαστε όλες τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες σ' αυτή τη ζωή, όλα θ' αντιστραφούν και θα καταλήξουν στο καλό μας. Σημαίνει πως όταν πεθάνουμε, δε θα παραμείνουμε στον τάφο, αλλά θ' αναστηθούμε, όπως Εκείνος αναστήθηκε εκ νεκρών. Σημαίνει πως σ' αυτή τη γη τοποθετηθήκαμε προσωρινά. Στο σπίτι του ουράνιου Πατέρα μας, όμως, μας περιμένει κάλλος αθάνατο, τιμή και δόξα.

Θα μπορούσαμε ν' απαριθμήσουμε όλα τ' αγαθά που περιμένουν έναν ορφανό, αν τον υιοθετήσει κάποιος επίγειος βασιλιάς; Είναι αρκετό να πούμε πως το ορφανό αυτό το υιοθέτησε ένας βασιλιάς κι όλοι θα καταλάβουν πόσα αγαθά θ'

απολαύσει το ορφανό αυτό. Η δική μας υιοθεσία δεν έγινε από ανθρώπους αλλ' από τον Θεό, αφού θα γίνουμε υιοί του Υψίστου, του Οποίου Υιός είναι ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς. Θα γίνουμε υιοί του αθάνατου Βασιλιά, του Βασιλιά των βασιλιάδων. Μας υιοθετεί ο Θεός όχι για χάρη μας, αλλά για χάρη του Μονογενούς Του Υιού, όπως λέει ο απόστολος: «Πάντες γαρ υιοί Θεού εστε διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. γ' 26). Ο Χριστός μας υποδέχεται σαν αδελφούς Του. Ο Θεός Πατέρας, επομένως, μας δέχεται σαν υιούς Του.

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει περίπτωση να μας αξίζει να λεγόμαστε «υιοί του ζώντος Θεού». Είναι αστείο και να σκεφτούμε ακόμα πως θα μπορούσαμε με οποιοδήποτε έργο μας, ακόμα κι αν ασκούσαμε τη μεγαλύτερη αγάπη για τον εχθρό μας, ν' αξίζαμε ν' ανταμειφθούμε με αυτό που υποσχέθηκε ο Κύριος Ιησούς στους πιστούς δούλους Του. Αν δίναμε όλα τα υπάρχοντά μας στους φτωχούς, αν νηστεύαμε όλες τις μέρες της ζωής μας κι αν στεκόμασταν στην προσευχή σαν αναμμένες λαμπάδες ως το τέλος του χρόνου· αν χωρίζαμε πνευματικά το πνεύμα από το σώμα μας, σα νά 'ταν ψυχρή πέτρα κι αν η ψυχή μας ήταν απαθής προς τον υλικό κόσμο· αν αφήναμε τον εαυτό μας να τον φτύνουν και να τον ποδοπατούν όλοι οι άνθρωποι ή ακόμα κι αν παραδινόμασταν τροφή στα πεινασμένα θηρία. Ακόμα κι αν τα κάναμε όλ' αυτά, δε θα ήταν παρά μια απειροελάχιστη τιμή για όλα τ' αγαθά, τη δόξα και την ανέκφραστη ευφροσύνη που συνοδεύουν την υιοθεσία του Θεού. Δεν υπάρχει ευσπλαχνία στη γη, ούτε αγάπη στον θνητό άνθρωπο, που θα μπορούσε να τον αξιώσει να γίνει «υιός Θεού», αθάνατος πολίτης της ουράνιας Βασιλείας. Η αγάπη του Χριστού, όμως, αναπληρώνει αυτό που δεν μπορεί να κάνει ο άνθρωπος. Ας μην ισχυριστεί κανένας μας πως μπορεί με τη δική του αγάπη να σωθεί, με τη δική του αξία ν' ανοίξει τις πύλες του παραδείσου για να μπει μέσα.

Η εντολή της αγάπης για τον πλησίον, επομένως, όσο μεγάλη και δύσκολη κι αν μας φαίνεται, είναι μόλις ένα μικρό νόμισμα που ζητάει ο Θεός από μας, για να μας φέρει πιο κοντά Του, στην υπέροχη και πανένδοξη βασιλεία Του. Δε μας ζητάει να τηρήσουμε την εντολή αυτή για να κερδίσουμε με την αξία μας τη Βασιλεία και την υιοθεσία Του, αλλά μόνο να επιθυμήσουμε

πάνω απ' όλα τη Βασιλεία και την υιοθεσία Του. Από μας ζητάει μόνο, να πιστεύουμε τα λόγια Του και να υπακούμε τον Κύριο Ιησού.

Από ποια άποψη ο Αδάμ ήταν άξιος για τον Παράδεισο; Από καμία. Ο Παράδεισος του δόθηκε από την αγάπη του Θεού. Τι έκανε τον Αδάμ να παραμείνει στον Παράδεισο ως την πτώση του; Η υπακοή του στον Θεό, μόνο η υπακοή του. Όταν όμως ο ίδιος κι η σύζυγός του άρχισαν ν' αμφισβητούν την εντολή του Θεού, και μόνο η αμφισβήτηση αυτή παραβίασε την εντολή κι έπεσε στη θανάσιμη αμαρτία της παρακοής.

Στη Νέα Κτίση, ο Κύριος Ιησούς ζητάει από μας το ίδιο πράγμα που ζήτησε από τον Αδάμ και την Εύα στον Παράδεισο: πίστη και υπακοή. Πίστη πως κάθε εντολή που μας έδωσε, είναι για τη σωτηρία μας· απροϋπόθετη υπακοή σε κάθε μία από τις εντολές Του. Μας έδωσε όλες τις εντολές, μαζί κι αυτήν για ν' αγαπάμε τους εχθρούς μας, για να έχουμε πίστη στα λόγια Του και υπακοή. Αν κάποια από τις εντολές Του δεν ήταν καλή και δεν υπηρετούσε τη σωτηρία μας, δε θα μας την έδινε. Εκείνος ήξερε πολύ καλύτερα αν η εντολή αυτή ήταν φυσική ή αφύσικη, δυνατή ή αδύνατη. Το πιο σπουδαίο πράγμα για μας είναι πως ο Θεός μας έδωσε την εντολή αυτή κι εμείς, αν θέλουμε το καλό μας, πρέπει να την τηρήσουμε. Όπως ο άρρωστος παίρνει το φάρμακο από το χέρι του γιατρού με πίστη και κάνει υπακοή, είτε το φάρμακο είναι γλυκό είτε πικρό, έτσι κι εμείς, αδύναμοι από την αμαρτία και με σκοτισμένο νου, πρέπει να τηρούμε με πίστη κι υπακοή όλες τις εντολές που μας έδωσε ο καλός Ιατρός των ψυχών μας και Κύριος της ζωής μας, Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος.

Σ' Εκείνον πρέπει δόξα και αίνος, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Β' – ΟΜΙΛΙΕΣ Ε' Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2013

Αγίου Προφυρίου

Να αγωνίζεστε στην πνευματική ζωή, απλά, απαλά, χωρίς βία

Τέλεια, βαθιά φιλοσοφημένη είναι η θρησκεία μας. Το απλό είναι και το πιο πολύτιμο. Έτσι να αγωνίζεστε στην πνευματική ζωή, απλά, απαλά, χωρίς βία. Η ψυχή αγιάζεται και καθαίρεται με τη μελέτη των λόγων των Πατέρων, με την αποστήθιση ψαλμών, αγιογραφικών χωρίων, με την ψαλτική, με την ευχή.

Δοθείτε, λοιπόν, σ' αυτά τα πνευματικά κι αφήστε τα όλα τα άλλα. Στη λατρεία του Θεού μπορούμε να φθάσουμε εύκολα, αναίμακτα. Είναι δύο δρόμοι που μας οδηγούν στον Θεό, ο σκληρός και κουραστικός με τις άγριες επιθέσεις κατά του κακού και ο εύκολος με την αγάπη. Υπάρχουν πολλοί που διάλεξαν τον σκληρό δρόμο και «έχυσαν αίμα, για να λάβουν Πνεύμα», ώσπου έφθασαν σε μεγάλη αρετή. Εγώ βρίσκω ότι πιο σύντομος και σίγουρος δρόμος είναι αυτός με την αγάπη. Αυτόν να ακολουθήσετε κι εσείς.

Μπορείτε, δηλαδή, να κάνετε άλλη προσπάθεια. Να μελετάτε και να προσεύχεστε και να έχετε ως στόχο να προχωρήσετε στην αγάπη του Θεού και της Εκκλησίας. Μην πολεμάτε να διώξετε το σκοτάδι απ' το δωμάτιο της ψυχής σας. Ανοίξτε μια τρυπίτσα, για να έλθει το φως, και το σκοτάδι θα φύγει. Το ίδιο ισχύει και για τα πάθη και τις αδυναμίες. Να μην τα πολεμάτε, αλλά να τα μεταμορφώνετε σε δυνάμεις, περιφρονώντας το κακό. Να καταγίνεστε με τα τροπάρια, τους κανόνες, τη λατρεία του Θεού, τον θείο έρωτα. Όλα τα άγια βιβλία της Εκκλησίας μας, η Παρακλητική, το Ωρολόγιο, το Ψαλτήρι, τα Μηναία περιέχουν λόγια άγια, ερωτικά προς τον Χριστό μας. Να τα διαβάσετε με χαρά και αγάπη και αγαλλίαση. Όταν δοθείτε σε αυτή την προσπάθεια με λαχτάρα, η ψυχή σας θ' αγιάζεται με τρόπο απαλό, μυστικό, χωρίς να το καταλαβαίνετε.

Οι βίοι των αγίων, και πιο πολύ ο βίος του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου, μου έκαναν εντύπωση. Οι άγιοι είναι φίλοι

του Θεού. Όλη την ημέρα μπορείτε να εντρυφάτε και να απολαμβάνετε τα κατορθώματά τους και να μιμείστε τον βίο τους. Οι άγιοι είχαν δοθεί εξ ολοκλήρου στον Χριστό.

Με αυτή τη μελέτη σιγά σιγά θα αποκτήσετε την πραότητα, την ταπείνωση, την αγάπη και η ψυχή σας θα αγαθύνεται. Να μη διαλέγετε αρνητικούς τρόπους για τη διόρθωσή σας. Δεν χρειάζεται ούτε τον διάβολο να φοβάστε, ούτε την κόλαση, ούτε τίποτα. Δημιουργούν αντίδραση. Έχω κι εγώ μια μικρή πείρα σε αυτά. Ο σκοπός δεν είναι να κάθεστε, να πλήττετε και να σφίγγεστε, για να βελτιωθείτε. Ο σκοπός είναι να ζείτε, να μελετάτε, να προσεύχεστε, να προχωράτε στη αγάπη, στην αγάπη του Χριστού, στην αγάπη της Εκκλησίας.

Αυτό είναι το άγιο και ωραίο, που ευφραίνει και απαλλάσσει την ψυχή από κάθε κακό, η προσπάθεια να ενωθεί κανείς με τον Χριστό. Να αγαπήσει τον Χριστό, να λαχταρήσει τον Χριστό, να ζει εν τω Χριστώ, σαν τον Απόστολο Παύλο που έλεγε: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζή δε εν εμοί Χριστός». Αυτό να είναι ο στόχος σας. Οι άλλες προσπάθειες να είναι μυστικές, κρυμμένες. Εκείνο που θα πρέπει να κυριαρχεί είναι η αγάπη στον Χριστό. Αυτό να υπάρχει μες στο μυαλό, στη σκέψη, στη φαντασία, στην καρδιά, στη βούληση. Αυτή η προσπάθεια να είναι η πιο έντονη, πώς θα συναντήσετε τον Χριστό, πώς θα ενωθείτε μαζί Του, πώς θα τον ενστερνιστείτε μέσα σας.

Τις αδυναμίες αφήστε τις όλες, για να μην παίρνει είδηση το αντίθετο πνεύμα και σας βουτάει και σας καθηλώνει και σας βάζει στη στενοχώρια. Να μην κάνετε καμιά προσπάθεια ν' απαλλαγείτε από αυτές. Να αγωνίζεστε με απαλότητα και απλότητα, χωρίς σφίξιμο και άγχος. Μη λέτε: «Τώρα θα σφιχτώ, θα κάνω προσευχή να αποκτήσω αγάπη, να γίνω καλός κ.λπ». Δεν είναι καλό να σφίγγεσαι και να πλήττεις, για να γίνεις καλός. Έτσι θα αντιδράσετε χειρότερα. Όλα να γίνονται με απαλό τρόπο, αβίαστα κι ελεύθερα. Ούτε να λέτε: «Θεέ μου, απάλλαξέ με απ' αυτό», παραδείγματος χάριν, τον θυμό, τη λύπη. Δεν είναι καλό να προσευχόμαστε ή και να σκεπτόμαστε το συγκεκριμένο πάθος κάτι γίνεται στην ψυχή μας και μπλεκόμαστε ακόμη περισσότερο. Ρίξου με ορμή, για να νικήσεις το πάθος και θα δεις τότε πώς θα σε αγκαλιάσει, θα σε σφίξει και δεν θα μπορέσεις τίποτα να κάνεις.

Μην πολεμάτε απευθείας τον πειρασμό, μην παρακαλείτε να φύγει, μη λέτε: «Πάρ' τον, Θεέ μου!» Τότε του δίνεται σημασία κι ο πειρασμός σφίγγει. Η διάθεση για απαλλαγή, βέβαια, θα υπάρχει, αλλά θα είναι πάρα πολύ μυστική και λεπτή, χωρίς να φαίνεται. Θα γίνεται μυστικά. Θυμηθείτε εκείνο που λέγει η Αγία Γραφή: «Μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου». Όλη η δύναμή σας να στρέφεται στην αγάπη του Θεού, στη λατρεία Του, στην προσκόλληση σ' Αυτόν. Έτσι η απαλλαγή απ' το κακό και τις αδυναμίες θα γίνεται μυστικά, χωρίς να παίρνετε είδηση, χωρίς κόπο.

Αυτή την προσπάθεια κάνω κι εγώ. Βρήκα ότι είναι ο καλύτερος τρόπος αγιασμού, αναίμακτος. Καλύτερα, δηλαδή, να ρίχνομαι στην αγάπη, μελετώντας τους κανόνες, τα τροπάρια, τους ψαλμούς. Αυτή η μελέτη κι εντρύφηση, χωρίς να το καταλάβω, πηγαίνει τον νου μου προς τον Χριστό και γλυκαίνει την καρδιά μου. Συγχρόνως εύχομαι, ανοίγοντας τα χέρια με λαχτάρα, με αγάπη, με χαρά και ο Κύριος με ανεβάζει στην αγάπη Του. Αυτός είναι ο σκοπός μας, να φτάσουμε εκεί. Τι λέτε; Αυτός ο δρόμος δεν είναι αναίμακτος;

Υπάρχουν και πολλοί άλλοι τρόποι, όπως, για παράδειγμα, να θυμάσαι τον θάνατο, την κόλαση, τον διάβολο. Έτσι από φόβο και υπολογισμό αποφεύγεις το κακό. Εγώ ο ελάχιστος δεν εφάρμοσα στη ζωή μου αυτούς τους τρόπους που κουράζουν, φέρνουν αντίδραση και πολλές φορές αντίθετο αποτέλεσμα. Η ψυχή, κι όταν μάλιστα είναι ευαίσθητη, ευφραίνεται στην αγάπη κι ενθουσιάζεται, ενδυναμώνεται και μετασχηματίζει και μεταποιεί και μεταστοιχειώνει όλα τα αρνητικά και τα άσχημα.

Γι' αυτό εγώ προτιμώ τον «εύκολο δρόμο», δηλαδή αυτό τον τρόπο που τον πετυχαίνουμε με τη μελέτη των κανόνων των αγίων. Στους κανόνες θα βρούμε τρόπους που μεταχειρίστηκαν οι άγιοι, οι όσιοι, οι ασκητές, οι μάρτυρες. Καλό είναι να κάνουμε αυτή την «κλοπή». Να κάνουμε κι εμείς ό,τι έκαναν εκείνοι. Αυτοί ρίχτηκαν στην αγάπη του Χριστού. Έδωσαν όλη την καρδιά τους. Να κλέψουμε τον τρόπο τους.

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Από τους λόγους των Πατέρων

Κυριακή Θ' Λουκά
Διδαχή την ΚΣΤ' Κυριακή

Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ

Για την πλεονεξία

Κάποτε, στον καιρό της επίγειας παρουσίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ένας άγνωστος άνθρωπος ζητούσε από τον αδελφό του να μοιράσουν την κληρονομιά τους, αλλά εκείνος δεν το δεχόταν. Τότε παρακάλεσε τον Κύριο: «Διδάσκαλε, πες στον αδελφό μου να μοιράσουμε την κληρονομιά μας». Εκείνος, όμως, με πραότητα και ταπείνωση αποκρίθηκε στον άνθρωπο που Του ζήτησε να διευθετήσει γήινη υπόθεση: «Άνθρωπέ μου, ποιος με διόρισε δικαστή ή μοιραστή σας;». Η βασιλεία τού Κυρίου, βλέπετε, «δεν προέρχεται από τούτον εδώ τον κόσμο». Γι' αυτό και τα εγκόσμια έργα δεν αποτελούν το αντικείμενο της αποστολής στη γη του ενανθρωπήσαντος Θεού Λόγου. Στη συνέχεια, γυρίζοντας στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί γύρω Του, τους υπέδειξε την ορθή θεώρηση της επίγειας ζωής και των αγαθών της: «Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία. Γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα περισσότερα πλούτη του».

Είναι πολύ πονηρό το πάθος τής πλεονεξίας. Ο Κύριος μάς συμβουλεύει να είμαστε προσεκτικοί, για να μην εισχωρήσει στην ψυχή μας απαρατήρητο. Αυτό το πάθος, για να μας ξεγελάσει και να μας κυριέψει, συνήθως μας βεβαιώνει ότι θα ζήσουμε πολλά χρόνια, ότι στα γεράματά μας θα υποφέρουμε από πολλές αρρώστιες, ότι θα έρθουμε αντιμέτωποι με ποικίλες δυσκολίες και περιστάσεις, για τις οποίες η μεγάλη περιουσία δείχνει να είναι η μοναδική και παντοδύναμη πηγή βοήθειας.

Ο Κύριος, για να χτυπήσει το πάθος τής πλεονεξίας στην αρχή του, στις σκέψεις όπου θεμελιώνεται και οικοδομείται, επισημαίνει ότι αυτές ακριβώς οι σκέψεις είναι εσφαλμένες, ψευδείς, καθώς η

μακροχρόνια επίγεια ζωή, με τις όποιες δυσκολίες και περιστάσεις της, δεν εξασφαλίζεται με τη συσσώρευση πλούτου. Η ευημερία τού ανθρώπου στον κόσμο τούτο εξαρτάται αποκλειστικά από το έλεος του Θεού, από την ευλογία Του. Αν ο Θεός αποσύρει το έλεος και την ευλογία Του από τον άνθρωπο, τότε αυτός μέσα σ' όλη την αφθονία των υλικών αγαθών του, μέσα σ' όλη τη δύναμή του, πλήττεται από δυστυχίες αξεπέραστες. Ψυχρά κοιτάζει ο πλούτος τον δήθεν κυρίαρχό του, όταν αυτός τιμωρείται από το χέρι τού Θεού, και με όψη αδιάφορη απαντά στις ικετευτικές ματιές του, όταν αυτός ακούσια χωρίζεται από τα εγκόσμια.

Το ψεύδος των σκέψεων και των ονείρων που πλανούν τον άνθρωπο, όταν αυτός προσκολλάται στον πλούτο και αποθέτει σ' αυτόν τις ελπίδες του, το απεικόνισε ζωντανά ο Κύριος στην παραβολή του άφρονα πλουσίου. Την παραβολή αυτή την είπε αμέσως μετά τη συμβουλή που έδωσε στους ακροατές Του να φυλάγονται από την πλεονεξία.

«Κάποιου πλούσιου ανθρώπου τα χωράφια έδωσαν άφθονη σοδειά» —έτσι αρχίζει η παραβολή— «κι εκείνος άρχισε να συλλογίζεται». Η πρώτη συνέπεια της άφθονης σοδειάς ήταν η δημιουργία πολλών λογισμών. Αυτό συμβαίνει σχεδόν πάντοτε σ' εκείνους που ξαφνικά πλουτίζουν ή αυξάνουν σημαντικά τον πλούτο τους. Άρχισε, λοιπόν, ο πλούσιος της παραβολής να συλλογίζεται και να λέει: «Τι να κάνω;».

Σωστά παρατηρεί ο μακάριος Θεοφύλακτος ότι ο πολύς πλούτος είναι όμοιος με τη φτώχεια. Γιατί και ο πρώτος και η δεύτερη φωνάζουν: Τι να κάνω; Η αιτία της δύσκολης θέσεως της φτώχειας είναι η έλλειψη των αναγκαίων για τη ζωή, ενώ η αιτία τής δύσκολης θέσεως του πλούτου είναι ο πλεονασμός τους.

«Τι να κάνω;», αναρωτιέται ο πλούσιος. «Δεν έχω μέρος να συγκεντρώσω τα γεννήματά μου», δεν έχω που να βάλω τα τόσα πλούτη που απέκτησα. Τελικά σκέφτηκε τι να κάνει και, γεμάτος ενθουσιασμό για την ιδέα του, είπε με αποφασιστικότητα: «Να τι θα κάνω! Θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες, για να συγκεντρώσω εκεί όλη τη σοδειά μου και όλα τα αγαθά μου. Μετά θα πω στον εαυτό μου: “Τώρα έχεις πολλά αγαθά, που αρκούν για χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, διασκέδαζε”».

Ο τυφλωμένος πνευματικά πλούσιος δεν σκεφτόταν τον Θεό, την αιωνιότητα, τους φτωχούς αδελφούς του. Σκεφτόταν μόνο τον εαυτό του. Αλλά και για τον εαυτό του σκεφτόταν καταστροφικά, γιατί είχε ξεχάσει τον προορισμό της ψυχής, θεωρώντας δεδομένη την υποδούλωσή της στο σώμα. Δεν σκεφτόταν τον Θεό, ο οποίος, με το να τον ευεργετεί, τον παρακινούσε στην ευεργετικότητα. Δεν σκεφτόταν την αιωνιότητα, στην οποία όφειλε να στείλει με την ελεημοσύνη μέρος της περιουσίας του, για να μην είναι εκεί φτωχός και ανάξιος των ανακτόρων τού παραδείσου. Με τι άτοπο ονειροπόλημα εξαπατά τον εαυτό του ο πλούσιος! Λέει ότι τα αγαθά του αρκούν για πολλά χρόνια, υπονοώντας ότι και η ζωή του θα είναι πολύχρονη. Απ' αυτή τη μάταιη και απατηλή πεποίθηση απορρέουν τα σχέδιά του για το μέλλον.

Η κατάσταση της αυταπάτης είναι κοινή σε όλους τους εραστές τού πλούτου και του κόσμου. Η επίγεια ζωή τούς παρουσιάζεται σαν αιώνια. Η σκέψη για τον θάνατο τούς είναι εντελώς ξένη, σαν μια σκέψη για κάτι που δεν τους αφορά καθόλου. Ποιαν επιδίωξη θέλει να εκπληρώσει ο τυφλωμένος πλούσιος με τα πλούτη του; Θέλει, όπως λένε στον κόσμο, να ζήσει καλά. Τι σημαίνει “να ζήσει καλά”; Σημαίνει να τρώει και να πίνει, να διασκεδάζει, να πορνεύει, να ζει μέσα στη χλιδή, να καυχιέται, να ικανοποιεί κάθε του θέλημα και ιδιοτροπία. Αν κοιτάξουμε μέσα μας και γύρω μας προσεκτικά, θα διαπιστώσουμε πως η ευαγγελική παραβολή του άφρονα πλουσίου αποτελεί έναν καθρέφτη για όλους μας. Δεν είμαστε όλοι συνεχώς παραδομένοι στις σκέψεις εκείνου του πλουσίου, αλλά όλοι, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, κατά καιρούς παρασυρόμαστε απ' αυτές.

Ενώ, λοιπόν, ο πλούσιος με ικανοποίηση έκανε όνειρα για την αμαρτωλή ζωή των απολαύσεων, που, όπως νόμιζε, είχε μπροστά του, ήρθε ξαφνική και απροσδόκητη η θεία απόφαση για την αναχώρησή του από τον κόσμο. «Ανόητε!», του είπε ο Θεός. «Αυτή τη νύχτα (οι δαίμονες) απαιτούν να πάρουν την ψυχή σου. Αυτά, λοιπόν, που ετοίμασες, σε ποιον θ' ανήκουν;».

Ότι έγινε με τον πλούσιο, γίνεται με κάθε άνθρωπο που ξεχνά τον Θεό και παραδίνεται στην αμαρτία: Όταν φτάσει να

ολοκληρώσει τις επιθυμίες του, όταν φτάσει να εξασφαλίσει την ευτυχία του με τον καλύτερο τρόπο, στέλνεται ο θάνατος ή παραχωρείται κάποια συμφορά από τον Θεό. Και τότε, ακόμα και η πιο στέρεη επίγεια ευημερία καταρρέει. Αυτό εκφράζουν και τα λόγια τού Κυρίου, με τα οποία τελειώνει η παραβολή: «Να τι παθαίνει όποιος μαζεύει πρόσκαιρους θησαυρούς και δεν πλουτίζει με ό,τι θέλει ο Θεός». Αυτός είναι ο καρπός τής φιλαργυρίας, της πλεονεξίας και, γενικά, της επίμονης επιδιώξεως αποκτήσεως μεγάλης περιουσίας, που αποκλειστικό κίνητρό της έχει τη φιλαυτία.

Ο Κύριος αποκάλεσε τον πλούσιο «ανόητο», γιατί αυτός, τυφλωμένος πνευματικά καθώς ήταν από τη φιλαυτία, νόμιζε ότι ενεργούσε για την ωφέλειά του, ενώ στην πραγματικότητα ενεργούσε αυτοκαταστροφικά. Στερούσε από τον εαυτό του την υψηλή αξία του ανθρώπου που δημιουργήθηκε για την αιωνιότητα, του ανθρώπου που οφείλει να προετοιμάζεται στη γη για τον ουρανό, του ανθρώπου που οφείλει να υποτάσσει το σώμα του στην ψυχή του.

Να «πλουτίζει κανείς με ό,τι θέλει ο Θεός» σημαίνει να ζει ζωή θεάρεστη. Όταν η επίγεια διαγωγή κατευθύνεται από τις ευαγγελικές εντολές, φέρνει στην ψυχή πλούτο άφθαρτο: τη θεογνωσία, την αυτογνωσία, την πίστη, την ταπείνωση, την αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Ο άνθρωπος που έχει τέτοια διαγωγή, διαχειρίζεται σωστά την επίγεια περιουσία του ως θείο δώρο.

Με τη σωστή διαχείριση μεταβάλλει τη φθαρτή αυτή περιουσία σε άφθαρτη, γιατί τη μεταφέρει από τη γη στον ουρανό με την ελεημοσύνη. Και μεταφέροντας με την ελεημοσύνη την περιουσία του στον ουρανό, μεταφέρει εκεί αόρατα και την καρδιά του, αφού ο ίδιος ο Κύριος βεβαίωσε: «Όπου είναι τα πλούτη σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας». Ένας τέτοιος χριστιανός μένει στον ουρανό με τους λογισμούς και τα αισθήματά του, όπως ο απόστολος, ο οποίος ήδη από τον καιρό τής διαβιώσεώς του στη γη έλεγε για τον εαυτό του: «Εμείς είμαστε πολίτες τού ουρανού». Αμήν.

Πηγή: “Ασκητικές ομιλίες Β” Αγίου Ιγνατίου Μπριαντανίνωφ, επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Εκδ. Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία (Αγίας Ελένης εκ Σινώπης του Πόντου)	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
2 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Ανακομιδή των λειψάνων του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, Γεωργίου Οσίου του Καρσλίδη)	7:00 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
3 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
4 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	4:30 μ.μ.
5 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Δημητριανού, Επισκόπου Χύτρων)	—	4:30 μ.μ.
6 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των εν Μελιτινή λγ' (33) μαρτύρων, Λαζάρου οσίου του εν τω Γαλιλαίω όρει ασκήσαντος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
7 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η σύναξη των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
8 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
9 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
10 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου των Μαρτύρων)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
11 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
12 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Ιωάννου του Χρυσοστόμου)	——	4:30 μ.μ.
13 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Αποστόλου Φιλίππου)	—— ——	6:30 π.μ. 8:30 μ.μ.
14 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Γουρία, Σαμωνά και Αβίου των Ομολογητών)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
15 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ματθαίου Αποστόλου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
16 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, Γενναδίου Κων/πόλεως)	6:30 π.μ. ——	—— 4:30 μ.μ.
17 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μαρτύρων Πλάτωνος και Ρωμανού)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
18 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αβδίου του Προφήτου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
19 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Προεόρτια των Εισοδίων της Θεοτόκου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
20 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η εν τω Ναώ Είσοδος της Υπεραγίας Θεοτόκου)	—— 5:00 μ.μ.	6:30 π.μ. ——

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
21 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Φιλήμονος Αποστόλου, Ιακώβου του νέου του εν Ευβοία)	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.	—— 4:30 μ.μ.
22 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
23 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κλήμεντος Επισκόπου Ρώμης, Πέτρου Αλεξανδρείας)	6:30 π.μ. ——	—— 4:30 μ.μ.
24 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αικατερίνης της Μεγαλομάρτυρος)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
25 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Στυλιανού του Παφλαγόνος)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
26 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου του Πέρσου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
27 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Οσίου Στεφάνου του νέου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
28 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Φιλουμένου του Κυπρίου)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
29 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου)	6:30 π.μ. ——	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.
30 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ναούμ του Προφήτου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.

Λόγος πνευματικός

Τα Εισόδια της Θεοτόκου

π. Αλεξάνδρου Σμέμαν

Φαίνεται σαν να έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια, αλλά στην ουσία δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι θρησκευτικές γιορτές σημάδεψαν τη ζωή. Αν και όλοι πήγαιναν στην εκκλησία, δεν γνώριζαν, φυσικά, όλοι το ακριβές περιεχόμενο κάθε γιορτής. Για πολλούς, ίσως για την πλειοψηφία, η γιορτή ήταν πάνω απ' όλα μια ευκαιρία να κοιμηθούν καλά, να φάνε καλά, να πουν και να ξεκουραστούν. Παρόλα αυτά, νομίζω πως ο καθένας αισθανόταν, αν όχι εντελώς συνειδητά, πως με την κάθε γιορτή στη ζωή του, εισέβαλε κάτι το υπερβατικό και ακτινοβόλο, φέρνοντάς τον αντιμέτωπο μ' έναν κόσμο από διαφορετικές πραγματικότητες, με την υπόμνηση κάποιου ξεχασμένου πράγματος, κάποιου πράγματος που το είχε πνίξει η ρουτίνα, το κενό και η φθορά της καθημερινής ζωής.

Σκεφτείτε τα ονόματα των ιδίων των εορτών: Εισόδια, Χριστούγεννα, Θεοφάνεια, Υπαπαντή, Μεταμόρφωση. Αυτές οι λέξεις, με την ιεροπρέπειά τους και μόνο, την απόστασή τους από την καθημερινή ζωή, και τη μυστηριακή τους ομορφιά αφύπνιζαν κάποια ξεχασμένη μνήμη, προσκαλούσαν, έδειχναν κάτι. Η γιορτή ήταν ένα είδος νοσταλγικού στεναγμού για μια χαμένη ομορφιά, που ακόμη μας νεύει, ενός στεναγμού για κάποιον άλλον τρόπο ζωής.

Ο σύγχρονος κόσμος, ωστόσο, έχει γίνει μονότονος και ανεόρταστος. Ακόμη και οι κοσμικές γιορτές μας αδυνατούν να κρύψουν αυτή τη στάχτη της λύπης και της απελπισίας

που κατακάθεται πάνω μας, επειδή ουσία του εορτασμού είναι η εμπειρία του να σε συνεπαίρνει μια διαφορετική πραγματικότητα, η εισβολή σ' έναν κόσμο πνευματικής ομορφιάς και φωτός. Αν όμως δεν υπάρχει αυτή η πραγματικότητα, αν ουσιαστικά δεν υπάρχει τίποτε για να γιορτάσεις, τότε καμία τεχνική ανάταση δεν θα μπορέσει να δημιουργήσει μια γιορτή.

Έχουμε εδώ την εορτή της Εισόδου της Θεοτόκου στον Ναό. Το θέμα της εορτής είναι πολύ απλό: ένα κοριτσάκι προσάγεται από τους γονείς του στον ναό των Ιεροσολύμων. Δεν υπάρχει τίποτε το ιδιαίτερα αξιοσημείωτο στο γεγονός αυτό, επειδή την εποχή εκείνη αυτό αποτελούσε μια γενικά αποδεκτή συνήθεια και πολλοί γονείς έφερναν τα παιδιά τους στον ναό ως σημείο προσαγωγής τους στον Θεό, ως ένδειξη πως δίνουν στη ζωή τους έναν ουσιαστικό σκοπό και νόημα, πως τα φωτίζουν από μέσα με το φως μιας ανώτερης εμπειρίας.

Στην περίπτωση όμως της Παναγίας, όπως μας το υπενθυμίζει η Ακολουθία της ημέρας, οδήγησαν το παιδί στα "Άγια των Αγίων", στον τόπο που κανείς άλλος, εκτός από τους ιερείς, δεν επιτρεπόταν να πάει, στο μυστικό εσωτερικό ιερό του ναού. Το όνομα του κοριτσιού είναι Μαρία. Είναι η μελλοντική μητέρα του Ιησού Χριστού, μέσω του οποίου, σύμφωνα με τη χριστιανική πίστη, ο ίδιος ο Θεός ήλθε στον κόσμο για να ενωθεί με το ανθρώπινο γένος, να μοιραστεί τη ζωή του και να αποκαλύψει το θείο της περιεχόμενο. Είναι όλα αυτά παραμύθια; Ή είναι κάτι που μας δόθηκε και που αποκαλύπτεται εδώ, κάτι που σχετίζεται άμεσα με τη ζωή μας, κάτι που δεν μπορεί ίσως να εκφραστεί με λόγια της καθημερινής ζωής; Αυτός είναι ο μεγαλειώδης, ο ογκώδης, ο ιεροπρεπής ναός της Ιερουσαλήμ. Και για αιώνες εκεί, πίσω από αυτούς τους βαρείς τοίχους, ένα πρόσωπο μπορούσε να έρθει σε επαφή με τον Θεό. Τώρα όμως ο ιερέας παίρνει από

το χέρι τη Μαρία και την οδηγεί στο ιερότερο τμήμα του Ναού και εμείς ψάλλουμε “Ο καθαρώτατος ναός του Σωτήρος...σήμερα εισάγεται εν τω οίκω Κυρίου...”. Αργότερα, στο ευαγγελικό ανάγνωσμα, ο Χριστός λέει, “Λύσατε τον ναόν τούτον και εν τρισίν ημέραις εγερών αυτόν”, και ο Ευαγγελιστής συμπληρώνει, “εκείνος δε έλεγεν περί του ναού του σώματος αυτού” (Ιωάν. 2,19.21).

Το νόημα όλων αυτών των γεγονότων, των λέξεων και των σκέψεων είναι απλό: από τώρα και στο εξής ο ίδιος ο άνθρωπος γίνεται ναός. Ούτε πέτρινος, ούτε θυσιαστήριο, αλλά ο άνθρωπος, η ψυχή του, το σώμα του και η ζωή του, γίνεται η ιερή και θεία καρδιά του κόσμου, τα “άγια των αγίων”. Ο ένας ναός, η Παναγία, οδηγείται σ’ έναν άλλο ναό φτιαγμένο από πέτρα, και ολοκληρώνει έτσι εκ των ένδον τη σημασία και το νόημά του.

Με αυτό το γεγονός, η θρησκεία, και ακόμη περισσότερο η ζωή, υφίσταται μια πλήρη μεταβολή της ισορροπίας της. Αυτό που τώρα εισέρχεται στον κόσμο είναι μια διδασκαλία που δεν τοποθετεί τίποτε άλλο υψηλότερα από τον άνθρωπο, επειδή ο ίδιος ο Θεός αναλαμβάνει τη μορφή ανθρώπου για ν’ αποκαλύψει την κλήση και το νόημα του ανθρώπου ως θεϊκού πλάσματος. Από το σημείο αυτό κι έπειτα, ο άνθρωπος είναι ελεύθερος. Τίποτε πλέον δεν βρίσκεται από πάνω του, επειδή ο ίδιος ο κόσμος είναι δικός του ως δώρο του Θεού, για να εκπληρώσει έτσι ο άνθρωπος τον θεϊκό του προορισμό.

Από τη στιγμή που η Παναγία εισήλθε στα “άγια των αγίων”, η ίδια η ζωή έγινε Ναός. Κι όταν εορτάζουμε τα Εισόδιά της, εορτάζουμε το θείο νόημα του ανθρώπου και τη λαμπρότητα της υψηλής του κλήσεως. Δεν γίνεται λοιπόν να εξαφανιστούν και να ξεριζωθούν όλα αυτά από τη μνήμη του ανθρώπου.

Πηγή: π. Αλεξάνδρου Σμέμαν, «Η Παναγία», εκδ. Ακρίτας, σ. 32-35

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού

Η κοίμηση ενός άγνωστου αγίου (Μέρος β')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

«Επιθυμίαν έχω αναλύσαι»

Κοιμήθηκε ξαφνικά ο γέροντας της Μονής, ο π. Λεόντιος. Έφυγε μέσα στη Μονάδα Εντατικής Παρακολούθησης, πριν προλάβει κάποιος να του συμπαρασταθεί, χωρίς να τον πάρει κανείς είδηση· ούτε οι νοσηλεύτριες. Κανείς δεν το φανταζόταν. Ένας μεγαλειώδης μυστικός άνθρωπος. Πήρε μαζί του όση χάρι του έδωσε ο Θεός και άφησε πίσω του, σε όσους τον γνώρισαν, την ανάμνηση ενός άγνωστου αλλά πολύ μεγάλου αγίου. Κανείς δεν ήξερε πώς ζούσε. Ούτε ο π. Κύριλλος που τον υπεραγαπούσε και το κελί του ήταν δίπλα στο δικό του. Μέχρι σήμερα παραμένει άγνωστος. Ανεξιχνίαστο μυστήριο. Απόλυτη κένωση, πλήρωμα χάριτος!

Στην εξόδιο ακολουθία, ο π. Κύριλλος, σε μιαγωνιά, έδειχνε συντετριμμένος. Δεν σήκωσε κεφάλι. Τον καταλάβαινα. Έμενε πάλι ορφανός. Πάλι απρόσμενα και ξαφνικά. Τώρα από κάθε ανθρώπινο στήριγμα. Τον πλησίασα στο τέλος, θεωρώντας ότι έπρεπε να του πω έναν λόγο παρηγορίας.

-Σε είδα, π. Κύριλλε, σκυμμένο την ώρα της κηδείας. Πάλι ορφάνια. Τώρα μάλιστα μεγαλύτερη από τις προηγούμενες.

-Δεν είναι ακριβώς έτσι, πάτερ μου. Τώρα αποκτήσαμε πρεσβευτή στον ουρανό πρώτης κατηγορίας, πραγματικό στρατηγό.

-Καταλαβαίνω όμως και το κενό σου, συνέχισα. Πώς να το κάνουμε; Θα μας λείψει. Σε κοιτάζα κατά τη διάρκεια της ακολουθίας, γεμάτο σκέψεις και συνοχή.

-Δεν υπάρχει κενό. Κενό αφήνει η απουσία του Θεού, όχι ο πνευματικός προορισμός των ανθρώπων. «Ποθεινήν πατρίδα παράσχου μοι, παραδείσου πάλιν ποιών πολίτην με» (το είπε σιγοψέλλνοντάς το). Ή είναι ποθεινή πατρίδα και παράδεισος η βασιλεία του Θεού και για

όποιον την κληρονομεί πανηγυρίζουμε ή όλα αυτά είναι υπερβολές και άδεια λόγια, οπότε τα δάκρυα είναι για το δράμα μας. Δεν μπορείς να φανταστείς, πατερούλη μου, πόσο τον ζήλεψα σήμερα τον π. Λεόντιο. Σκέπτομαι την υποδοχή που του επεφύλαξαν τα αγγελικά τάγματα, αυτά τα «πρόσωπον προς πρόσωπον» που τώρα απολαμβάνει, και πανηγυρίζει η ψυχή μου για τη δόξα του. Φαντάσου τον ανάμεσα σε αγγέλους, σε δοξασμένους οσίους, σε αγιασμένους ματωμένους μάρτυρες, κοντά στον Απόστολο Παύλο, μαζί με τον Τίμιο Πρόδρομο, με τον Μέγα Βασίλειο, με τον Χρυσόστομο, με την Παναγία, με τη θέα του εσφαγμένου αρνίου. Θεέ μου! Κι εμείς εδώ πενθούμε, λέει. Σήμερα που ήταν φρέσκος στον ουρανό, τον χιλιοπαρακαλούσα να ανοίξει τον δρόμο και για μας. Νομίζω θα τον ακούσει ο Θεός. Σίγουρα θα έχει παρρησία.

Σε μία εβδομάδα ο π. Κύριλλος εμφανίζει ίκτερο. Τον πηγαίνουμε στο νοσοκομείο. Αρχίζει εξετάσεις. Προχωρημένος καρκίνος του ήπατος. Καλπάζουσα μορφή. Κεραυνός εν αιθρία. Ο χειρουργός, κοινός φίλος μας, αποφασίζει να τον ανοίξει άμεσα. Είναι όλος γεμάτος. Δεν πιστεύει στα μάτια του. Κάνει δυο-τρεις αναστομώσεις και τον κλείνει.

-Τον χάνουμε τον πάτερ, μας λέει. Ότι χειρότερο υπάρχει. Ούτε δύο μήνες δεν έχει μπροστά του. Θα του κάνουμε λίγες χημειοθεραπείες, για να λέμε ότι κάτι κάναμε, μήπως και πιάσει και τον τρίτο μήνα.

Το μοναστήρι ανάστατο. Ας πάρει άλλους, όχι τον π. Κύριλλο. Αυτός, όμως, πληροφορείται τα πάντα και λάμπει από χαρά.

-Τέτοιο δωράκι δεν το περίμενα. Είχαμε συμφωνήσει με τον π. Λεόντιο όποιος φύγει πρώτος να προσκαλέσει τον επόμενο. Πρέπει να βρήκε παρρησία στον Θεό. Γι' αυτό και έκανε το θαύμα. Είδατε; «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν». Αν θέλετε, ζητήστε κι εσείς.

-Εμείς, του έλεγε ο π. Γερόντιος, θα ζητήσουμε να μη φύγεις εσύ. Και να δεις πού θα πάνε οι προσευχές σου.

-Εγώ έχω καρκινάκι στο συκώτι μου. Βρίσκομαι ήδη στον διάδρομο απογειώσεως με αναμμένες τις τουρμπίνες. Δεν με κρατάει τίποτε.

-Θα σκάσω, μονολογούσε ο π. Γερόντιος, δεν μπορεί κανείς να τον πείσει να σταματήσει αυτές τις προσευχές του. Δεν γίνεται,

τον θέλουμε κάτω. Όλοι πρέπει να κάνουμε προσευχή να μην τον ακούσει ο Θεός. Δηλαδή θα μας κάνει ό,τι θέλει αυτός; Στο κάτω-κάτω ο ουρανός είναι γεμάτος από αγίους. Τι θα γίνουμε αν μας φεύγουν ένας-ένας;

Έπεσε τηλεφώνημα και σε μένα. Απολάμβανα αυτούς τους πατέρες. Τι ωραίο πνεύμα! Τι ελεύθερο φρόνημα! Τι ανώτερη κατάσταση! Πήγα να τον επισκεφθώ στο νοσοκομείο.

-Πάτερ μου, καλά σε βλέπω, του λέω.

-Περίμενε λίγο και θα είμαι ακόμη καλύτερα. Αρκεί να μη μου κάνει τη ζημιά ο π. Γερόντιος. Βάλθηκε να με κρατήσει και το πρόβλημα είναι ότι αυτός ξέρει να προσεύχεται και τον ακούει συνήθως ο Θεός. Ξεσήκωσε και κόσμο. Νομίζω όμως ότι εγώ θα νικήσω. Από την άλλη, το πρόβλημα είναι ότι εκείνος κάνει προσευχή για άλλον, ενώ εγώ για τον εαυτό μου. Έλεγε ο π. Τρύφων ότι οι προσευχές για τους άλλους είναι πιο δυνατές. Αλλά και πού να τα βγάλει πέρα ένας αμαρτωλός Κύριλλος με όλους αυτούς; Και πολλοί είναι και ενάρετοι. Δεν κάνεις κι εσύ καμιά ευχούλα, να ξεμπερδεύουμε; Σε παρακαλώ πολύ, όταν οι άλλοι θα χάνουν το παιχνίδι, θα ήθελα να έλθεις κοντά μου να μού διαβάσεις εσύ την ευχή εις ψυχορραγούντα. Την άλλη φορά που θα έλθεις, φέρε και το Ευχολόγιο για πρόβα. Εγώ τώρα κλείνω τα μάτια, σταυρώνω τα χέρια και αρχίζουμε μαζί την εξόδιο... «Έτι δεομέθα υπέρ αναπαύσεως του δούλου του Θεού Κυρίλλου μοναχού, του αμαρτωλού, και υπέρ του συγχωρηθῆναι αὐτῷ παν πλημμέλημα εκούσιόν τε και ακούσιον», έλεγε γεμάτος χαρά και δοξολογική διάθεση.

Πέρασαν οι δύο μήνες, πέρασαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Ο π. Κύριλλος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι μπήκε στο αεροπλάνο και ακυρώθηκε η πτήση. Για όλα έφταιγε ο πολύ αγαπητός του π. Γερόντιος. Τελικά αυτόν άκουσε ο Θεός. Και όσους τον υποστήριζαν με τις προσευχές τους. Ο π. Κύριλλος όμως δεν το έβαζε κάτω.

-Μπορεί να κέρδισε σε πρώτη φάση η αγάπη του π. Γεροντίου, αλλά υπάρχει και ο π. Λεόντιος. Και μάλιστα από τον ουρανό. Του το είχα ζητήσει σαν χάρι, τότε που κανείς δεν υποψιαζόταν ότι θα μας φύγει. Κάποτε θα τον ακούσει και αυτόν ο Θεός, έλεγε χαμογελώντας.

Ήταν παραμονές Χριστουγέννων. Ζήτησε να βρεθούμε. Η ψυχή του πετούσε σαν τους αγγέλους, τα χείλη του διαρκώς δοξολογούσαν, το πρόσωπό του έλαμπε, η καρδιά του ξεχείλιζε από άρρητη χάρη. Η υγεία του φαινόταν μια χαρά.

- Νομίζω πλησιάζουμε στην ώρα μας. Αισθάνομαι ότι η αντίστροφη μέτρηση όπου να 'ναι θα αρχίσει. Και η αναχώρηση θα γίνει αυτή τη φορά με πύραυλο. Μια κι έξω. Για να μην προλάβουν οι Γερόντιοι να χαλάσουν το σχέδιο. Αυτή τη φορά το εισιτήριο έχει και εγγύηση. Έχουμε κι εμείς ψυχή, μου εμπιστεύτηκε χαριτωμένα. Μόνο μη μου κάνεις εσύ τη ζημιά. Σε θέλω σύμμαχο. Τι να κάνουμε σε αυτόν τον κόσμο, όταν υπάρχει ο άλλος;

Αμέσως μετά τη γιορτή, ο π. Κύριλλος κάτι έπαθε. Ζαλίστηκε, αισθάνθηκε δυνατούς πόνους, τον πήγαν στο νοσοκομείο. Φάνηκε ότι η πορεία της υγείας του άνοιγε τον δρόμο στην πορεία της ψυχής του. Γεμάτος μεταστάσεις. Τα νέα τα έμαθε από τους πολυαγαπημένους του... αντιπάλους, που απαρηγόρητοι τον επισκέφθηκαν διαμαρτυρόμενοι. Με ένα γλυκύτατο μειδίαμα δέχτηκε την είδηση. Έκανε τον σταυρό του και έβγαλε ένα «Δόξα σοι, ο Θεός» από το βαθύτερο σημείο της καρδιάς του, σαν να αντίκρυζε τη γη της επαγγελίας ύστερα από σαραντάχρονη περιπλάνηση στην έρημο, σαν να περπατούσε ύστερα από τριάντα οκτώ χρόνια, όπως ο παράλυτος του Ευαγγελίου.

Από τη στιγμή εκείνη, σταμάτησε τα αστεία και άρχισε την πιο εντατική του προετοιμασία. Ήδη είχε εξασφαλίσει το εισιτήριο και έπρεπε να επιμεληθεί όσο μπορούσε την αναχώρησή του. Μονίμως προσευχόμενος ενώπιον του Θεού. Η αγάπη του προς τον Θεό και η πίστη του στη μεγαλύτερή τους ένταση. Ο π. Κύριλλος είχε λίγη πνοή γι' αυτόν τον κόσμο και ετοίμαζε τη βαθιά ανάσα του για τον άλλο, τον αληθινό, τον αιώνιο.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

Ένσταση Δ΄

Κάποιοι πάλι προβάλλουν την άποψη και λένε· «Ιδού η οσία Μαρία και πολλοί άλλοι ερημίτες και ασκητές που μία φορά κοινωνήσαν σε όλη τους τη ζωή. Η βραδύτητα δεν τους εμπόδισε να αγιάσουν».

Σ' αυτούς αποκρινόμαστε ότι ούτε οι ερημίτες κυβερνούν την Εκκλησία, ούτε η Εκκλησία έκανε για τους ερημίτες τους κανόνες, όπως ο Απόστολος λέει· «Ο νόμος και η εντολή δεν προορίζονται για τον δίκαιο, γιατί εκείνος από μόνος του κάνει το αγαθό». Ο θεός Χρυσόστομος προσθέτει: «όλοι όσοι είχαν ζήλο για τη φιλοσοφία και πολιτεία της καινής διαθήκης του Ευαγγελίου, δεν την μεταχειρίσθηκαν εξαιτίας του φόβου της κολάσεως ή κάποιας απειλής ή τιμωρίας αλλά μόνο λόγω της αγάπης και του θεϊκού έρωτα. Επειδή αυτοί δεν χρειάστηκαν προσταγές ούτε εντολές και νόμους για να αγαπήσουν την αρετή και να μισήσουν την κακία. Αλλά σαν ευγενείς υιοί και ελεύθεροι, επειδή αναγνώρισαν την ευγένεια της φύσεως τους, χωρίς κανένα φόβο και κόλαση, όρμησαν από μόνοι τους στην αρετή και την απέκτησαν».

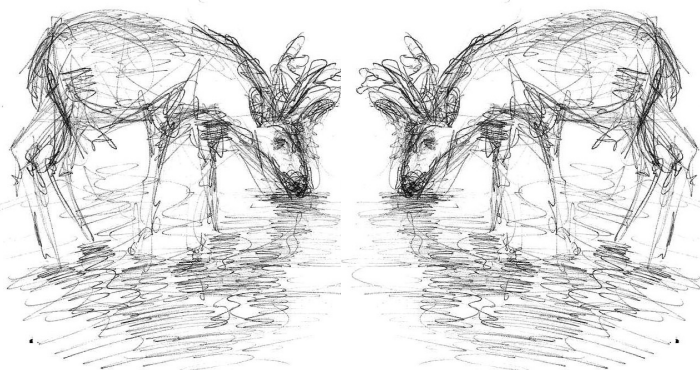
Όμως και αυτοί οι ερημίτες, εάν είχαν τη δυνατότητα και δεν κοινωνούσαν, θα κατακρίνονταν ως παραβάτες των ιερών Κανόνων και ως καταφρονητές των θείων Μυστηρίων. Εάν όμως δεν μπορούσαν, τότε δεν είχαν ευθύνη, Όπως λέει και ο ιερός Καβάσιλας, «αν οι ψυχές είναι έτοιμες να κοινωνήσουν, ποιο πράγμα μπορεί να

τις χωρίσει από τη Θεία Κοινωνία, αφού ο Κύριος πάντοτε θέλει και αγαπά να αγιάζει και να μεταδίδει τον εαυτό Του στον καθένα; Κανένα βέβαια.»

Όσους κατοικούσαν και περιπλανιόντουσαν στις ερημιές, στα βουνά, στα σπήλαια και στις οπές της γης, στους οποίους δεν υπήρχε κοντά θυσιαστήριο και Εκκλησία, ούτε ήταν δυνατόν να δουν ιερέα, αυτούς τους αναχωρητές και ερημίτες ο Χριστός τους αγίαζε αοράτως, με τον αγιασμό των Μυστηρίων.

Εάν κάποιος ενώ μπορούσε να πάει να μεταλάβει, δεν πήγε, είναι παντελώς αδύνατον να απολαύσει τον αγιασμό των Μυστηρίων. Όχι γιατί δεν πήγε απλά, αλλά γιατί ενώ μπορούσε να πάει, αμέλησε και δεν πήγε. Και γι' αυτό είναι φανερό ότι έχει έρημη την ψυχή του από τις αρετές που απαιτούνται για τη Μετάληψη. Πώς μπορεί αυτός που ενώ μπορεί να κοινωνήσει αλλά δε θέλει, να έχει αγάπη και προθυμία για την Κοινωνία; Ή πώς γίνεται να έχει πίστη στον Θεό εκείνος που δεν φοβάται την απειλητικότατη φοβέρα που ο Κύριος κάνει εναντίον όλων εκείνων που καταφρονούν το Δείπνο αυτό; Πώς θα γίνει πιστευτός ότι αγαπά τα Μυστήρια, αφού ενώ μπορεί να τα απολαύσει, δεν τα απολαμβάνει;»

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

«Ο δικός μας Αβεσσαλώμ»

Διαβάζοντας το βιβλίο «Ψάχνω την ψυχή μου» του Αγίου Γαβριήλ, επισκόπου Ιμερετίας, μία άγνωστη σε εμένα ιστορία με εντυπωσίασε και με προβληματίσε: «Ο προφήτης Δαβίδ αγαπούσε πολύ το παιδί του, τον Αβεσσαλώμ, αν και ήταν ανάξιος και πονηρός. Ο Αβεσσαλώμ πρόδωσε τον πατέρα του, προσεταιρίστηκε αρκετούς υπηρέτες του και ξεσηκώθηκε εναντίον του, για να τον σκοτώσει, ώστε να του πάρει τη βασιλεία. Ο Δαβίδ έστειλε στρατιώτες, αλλά τους είπε να μην πειράξουν τον Αβεσσαλώμ. Όλους όσους είχαν παρασυρθεί απ' αυτόν να τους σκοτώσουν, ενώ τον πλάνο, τον ηγέτη της αμαρτίας, να τον λυπηθούν.»

Τι σκέφτεστε, διαβάζοντας αυτή την ιστορία;

Εγώ σκέφτηκα το πόσο εξόφθαλμα μεροληπτικά έδρασε ο Δαβίδ αλλά και το πόσο μεροληπτικά σκεφτόμαστε και συμπεριφερόμαστε κι εμείς, επειδή δεν αγαπούμε τους συνανθρώπους μας, αφού τους χωρίζουμε σε δικούς μας και ξένους. Λείπει η αγάπη από μέσα μας, διότι δεν έχουμε τον Θεό μέσα μας, αφού ο Θεός είναι η αγάπη. Στην Α΄ Επιστολή του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου (4,8), επισημαίνεται: «Ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστί.» Και στη συνέχεια (4,16), «Ο Θεός αγάπη εστί και ο μένων εν τη αγάπη, εν τω Θεω μένει και ο Θεός εν αυτώ.»

Πώς παραλληλίζει, όμως, ο Άγιος Γαβριήλ, ο συγγραφέας του βιβλίου, τον Δαβίδ με εμάς; «Πολλές φορές μετανοούμε για διάφορες μικρές αμαρτίες και τις πολεμάμε, μα τη ρίζα πολλών αμαρτιών δεν την αγγίζουμε και αυτή είναι ο δικός μας Αβεσσαλώμ». Μπορεί π.χ. να λέμε στην εξομολόγησή μας ότι υποτιμούμε τους άλλους ανθρώπους, ότι τους κατακρίνουμε, ότι τους κατηγορούμε, ότι τους λέμε ψέματα, ότι οργιζόμαστε εναντίον τους, αλλά αποφεύγουμε να παραδεχτούμε στον ίδιο τον εαυτό μας και στον Θεό, ότι δεν αγαπούμε τον Θεό και τους συνανθρώπους μας και ότι είμαστε γεμάτοι από περηφάνεια, αμαρτήματα που αποτελούν «τον δικό μας Αβεσσαλώμ», δηλαδή την αιτία, τη ρίζα, όλων των άλλων.

Αν κάποιος άνθρωπος υποφέρει από φούσκωμα στην κοιλιά λόγω δυσανεξίας στη λακτόζη, είναι ουσιαστικό να γνωρίζει ποια είναι η αιτία και ποιο είναι το σύμπτωμα. Αλλιώς, πώς θα αποφύγει τα γαλακτοκομικά προϊόντα, για να μη φουσκώνει η κοιλιά του;

ΔΧ

Τρυφερότητα και Αγιότητα

Μέρος β΄

π. Δημήτριος Στανιλοάε

Είναι ένα ανθρώπινο και ταπεινό ον, αλλά συνάμα και μία ασυνήθιστη και εκπληκτική φυσιογνωμία. Προκαλεί στους άλλους το αίσθημα ότι αποκαλύπτει εντός του και εντός τους, την αληθινή ανθρώπινη φύση.

Ο άγιος είναι ο πιο ευπροσέγγιστος από τους ανθρώπους και συνάμα, άθελά του, επιβάλλεται. Είναι εκείνος, που προσελκύει περισσότερο την προσοχή και προκαλεί περισσότερο τον σεβασμό. Γίνεται στενός φίλος για τον καθένα, εκείνος που σας καταλαβαίνει καλύτερα, που σας κάνει να αισθάνεστε πιο άνετα μπροστά του, παρόλο που σας οδηγεί στη γνώση των ηθικών σας ελλείψεων και των αμαρτημάτων, που αποφεύγετε να δείτε. Σας γεμίζει με το απλό μεγαλείο της καθαρότητάς του και με τη θέρμη της καλοσύνης και της προσοχής του. Κοντά του νιώθετε πως έχετε παραμορφώσει μέσα σας την ανθρώπινη φύση, πως είστε ακάθαρτος, τεχνητός, γεμάτος υποκρισία, μικροπρέπεια.

Ο άγιος δεν ασκεί καμία επίγεια εξουσία. Δεν διατάζει και δεν δημιουργείται μέσα σας καμία κριτική εναντίον του και δεν γεννιέται καμιά αντίθεση. Γιατί για σας «ενσαρκώνει» το πρόσωπο του Χριστού, τρυφερό και ισχυρό συνάμα.

Η συμβουλή του αγίου βιώνεται ως απελευθέρωση. Σας ελευθερώνει απ' αυτή την παραμόρφωση και την αδυναμία που βρίσκεστε, από αυτή τη δυσπιστία που βασιλεύει μέσα σας. Αισθάνεσθε αυτό που ο άγιος σάς έμαθε πως είναι δύναμη και βέβαιος φωτισμός στον δρόμο της σωτηρίας όπου πρέπει να πορευθείτε, για να σωθείτε απ' την καταστροφή. Φοβάστε, μήπως ο άγιος βυθίσει το βλέμμα του στη ψυχή σας, ακριβώς όπως φοβάστε, μήπως ανακαλύψουν μίαν αλήθεια, που θα σας ήταν δυσάρεστη. Αλλά όπως και να έχει, το περιμένετε σαν το βλέμμα ενός γιατρού, με αδιαμφισβήτητη αρμοδιότητα και δοκιμασμένη φιλία. Το ξέρετε, πως αυτός θα σας δώσει και τη διάγνωση και το φάρμακο το αποτελεσματικό, για να σας θεραπεύσει από μίαν αρρώστια, που αόριστα γνωρίζετε πως είναι θανατηφόρα.

Μέσα στην τρυφερότητα του αγίου, μέσα στη γλυκύτητα και την ταπεινοφροσύνη του, διακρίνετε ένα σθένος, που καμιά

ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να λυγίσει, ώστε να το κάνει να ξεπέσει από την καθαρότητά του, από την αγάπη του για τον Θεό και τους ανθρώπους, από τη θέλησή του να δοθεί ολοκληρωτικά στον Θεό και στην υπηρεσία των ανθρώπων, για να τους βοηθήσει να σωθούν.

Όποιος πλησιάζει έναν άγιο, ανακαλύπτει σ' αυτόν το αποκορύφωμα της καλοσύνης και της καθαρότητας, καλυμμένα με το πέπλο της ταπεινοφροσύνης, που τον κάνει πιο ελκυστικό. Πρέπει κανείς να καταβάλει προσπάθεια, για ν' ανακαλύψει τ' ανδραγαθήματα των απαρνήσεων του, της άσκησης και της αγάπης του για τους ανθρώπους. Από το πρόσωπο του αγίου ακτινοβολεί μία ηρεμία, μία αδιατάρακτη γαλήνη. Αλλά αυτή η ηρεμία κι αυτή η γαλήνη, κερδήθηκαν και διατηρήθηκαν με μεγάλο αγώνα, ενώ ταυτόχρονα ο άγιος συμμετέχει μέχρι δακρύων στους πόνους των άλλων. Ο άγιος είναι ριζωμένος μέσα στη σταθερότητα της αγάπης και του πάθους του σαρκωθέντος Θεού, αφού αυτή η αγάπη εκπέμπεται από τον Θεό, που φόρεσε σάρκα και υπέφερε για τους ανθρώπους. Αναπαύεται μέσα στην αιωνιότητα της δυνάμεως και της καλοσύνης του Θεού, που έγιναν προσιτές στους ανθρώπους δια του Ιησού Χριστού, καθώς λέγει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής· κι αυτό, γιατί ολόκληρος είναι σημειωμένος από την παρουσία του Θεού, σαν τον Μελχισεδέκ.

Ο άγιος έχει νικήσει τον χρόνο, ενώ παραμένει έντονα παρών μέσα σ' αυτόν. Έτσι, έχει φτάσει στη μεγαλύτερη ομοιότητα με τον Θεό, που ενώ υπάρχει στον ουρανό, ταυτόχρονα είναι μαζί μας με τη μεγαλύτερη πληρότητα. Ο άγιος φέρει μέσα του τον Χριστό και την ανίκητη δύναμη της αγάπης Του, για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Παρουσιάζει το ανθρώπινο είναι, καθαρμένο από τη σκουριά της κατώτερης ανθρώπινης φύσεως ή της απανθρωπιάς. Είναι η επανόρθωση του παραμορφωμένου ανθρώπινου είναι. Η αποκαταστημένη διαύγειά του αφήνει να δει κανείς το πρόσωπο της απεριόριστης αγάπης, της απεριόριστης δύναμης και ευαισθησίας του σαρκωθέντος Θεού. Είναι ένα πρόσωπο που βρίσκεται σε έναν διάλογο εντελώς ανοικτό και αδιάκοπο με τον Θεό και τους ανθρώπους.

Πηγή: Προσευχή, ελευθερία, αγιότητα, έκδ. Λειμών

Η ελεημοσύνη είναι η βασίλισσα των αρετών· αυτή που πολύ γρήγορα ανοίγει τις ασίδες των ουρανών στους ανθρώπους και είναι η καλύτερη συνηγόρος.

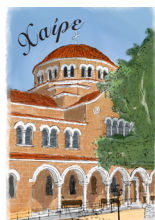
Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (**99883799**) και τον π. Κυριάκο (**99441025**).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 3:30 - 4:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 3:30 - 5:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες, αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής (22459760, 22459763, 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Στις 13 Νοεμβρίου, η ώρα 8:30 μ.μ. θα έχουμε αγρυπνία.
4. Από τις 15 Νοεμβρίου μέχρι και τα Χριστούγεννα θα τελούνται καθημερινά στην ενορία μας Εσπερινός, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, καθότι Σαρανταλείτουργο.
5. Από τις 15 Νοεμβρίου μέχρι και τις 24 Δεκεμβρίου τηρείται η νηστεία των Χριστουγέννων.
6. Στη νηστεία αυτής της περιόδου, κατάλυση σε ψάρι γίνεται καθημερινώς, πλην Τετάρτης και Παρασκευής, μέχρι και τις 12 του μηνός Δεκεμβρίου.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 35 ● Νοέμβριος 2026
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiasev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*